

de Tonio enrere, vam passar per l'entrada dels pous de Cueto i, després de dues hores i mitja d'aproximació vam arribar a la boca de l'avenc. Per si fos poc, durant la pujada se'm va petar una de les nanses de la motxilla.

Mirant la foto, la descripció i les coordenades amb el GPS ens vam assegurar de què era l'avenc que buscàvem. Ens vam posar a buscar a on podíem instal·lar i vam veure que no hi havia cap lloc per instal·lar, s'havia després el morro a on hi havia les instal·lacions! Mirant si podíem posar un natural, si hi havia un altre spit,... vam veure un sol spit a uns 5 m del pou. Res més. Era molt arriscat penjar-se d'un sol spit, ja que era un pou de 240 m i si et falla aquest spit... No dúiem equip d'espitar per no anar tant carregats.

Ens vam mirar i ens vam dir: "Tornem cap a casa?" i altra vegada ja ens tens als dos carrosses carregats com burros anant cap al cotxe sense haver fet l'avenc. A la tornada se'm va petar l'altra nansa de la motxilla i ja ens tens aturats al mig del camí amb el Rocías arreglant la motxilla.

No ens vam enfadar, ens vam fer un fart de riure i ara, quan ho recordem, també ens fem farts de riure.

L'altra, aquesta també és amb en Rocías i també ens vam fer un fart de riure!

En Rocías i jo volíem anar a l'Avenc Vidal. Està a Prugnanes, al Rosselló. Hi ha qui diu que és l'avenc més profund de la Catalunya Nord. És un pou que va fent formes d'essa molt boniques i amb molts fraccionaments. En Rocías i jo hi vam anar un parell de vegades i no el vam trobar.

Un dia, en Rocías em va dir: "Tu, ja he anat al Vidal, amb els de l'ERE, un dia d'aquests t'hi porto".

Al cap de mig any, aproximadament, vam anar cap a Prugnanes a fer el Vidal. Tornàvem a anar els dos carrosses sols. Altra vegada carregats com burros perquè dúiem més de 300 metres de corda i cinquanta i pico xapes. Amb una altra motxilla, la del Pozo Cuadrangular la vaig llençar de seguida que vaig tornar. I, com deia, carregats com burros ens posem a caminar per fer l'aproximació. En Rocías recordava el camí però, aquell hivern havia plogut molt i hi havia hagut unes esllavissades i el camí havia desaparegut. Ja ens teniu amunt i avall buscant la boca. Després d'una hora buscant el camí, decidim tornar al cotxe, hi deixem el material i tornem a buscar l'avenc descarregats. Mentre pujàvem li anava dient a en Rocías: "Aquí hi ha una corba", "aquí hi ha un arbre",... Resulta que una de les vegades que hi havia anat, m'havia quedat a 5 minuts de la boca i no l'havia trobat!!!

Quan hi vam arribar en Rocías va dir: "Mira, algú s'ha deixat un protector." Es va fer un fart de riure quan va veure que era de l'ERE. Des de que hi havien anat ells mig any abans no hi havia tornat ningú.

Al cap d'un mes hi vam tornar amb la Mari Oliveras. Aquell dia, finalment el vam poder fer. Quan ho recordem amb el Rocías encara ens petem de riure.

Explico això perquè veieu que quan ets amic d'algú si et passen coses d'aquestes no t'hi enfades. També, perquè hi ha qui diu que anar a buscar cavitats és un rotllo i una pèrdua de temps, però a vegades cal fer-ho per poder trobar cavitats noves. També perquè la constància, l'esforç i la companyonia són molt importants en l'espeleologia.

Francesc Mas

